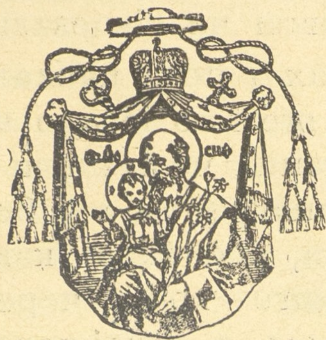
РІК 1937. Березень Ч. III.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

Ч. 1400. — Зарядження на час постів в 1937 р. згл. до Великого Посту в 1938 р.

Що до постів поручаємо придержуватися постанов Львівського провінціонального Собора з р. 1891 (титул XI. ст. 240. О постах).

Де однак заходилаб потреба розрішення, уділяємо Всч. О.О. Душпастирям, Катехитам і Сповідникам власть, по совіснім провіренні причин при узглядненні обставин розрішати від посту, з виїмком пятниць.

Особи користаючі з розрішення відмовлять приписані Синодом молитви.

Час пасхальний треває в нашій церковній провінції від понеділка І. седмиці Вел. Посту аж до празника Вознесення Г. Н. Іс. Христа.

Всч. О.О. Душпастирі і Катехити доложать усіх старань, щоби як найлучше приготовити вірних до достойного приняття св. Тайн і дадуть їм нагоду відбути сповідь також перед посторонній священиком, запрошуючи в тій цілі сусідних священиків по попереднім заповідженні про це своїм вірним.

При тій нагоді звертаємо Всч. О.О. Душпастирям увагу на обовязок в особливший спосіб занятися хорими у парохії.

На цілий час пасхальний уділяємо усім О.О. Сповідникам власть розрішати від усіх гріхів задержаних Епископові чи самим правом чи дієцезальним розпорядком.

У наглих випадках і поза пасхальним часом можуть сповідники розрішати pro foro interno від усіх цензур в який небудь спосіб задержаних чи Папі чи Епископові, якщо неможна заховати сих цензур на вні без небезпеки тяжкого згіршення або неслави, або якщо каючому прикро булоб оставати в стані тяжкого гріха через час потрібний до сего, щоби вистаратися о розрішення у дотичного церковного Наставника. Обложений цензурою пенітент повинен віднестися через сповідника до згаданого Наставника о поручення під загрозою поновного стягнення на себе цензури.

Вкінці пригадуємо всім Всч. О.О. Сповідникам, що і надальше мають власть привертати каючимся утрачене право petendi debitum conjugale (Перем. Епарх. Відомости з р. 1930 ч. III ст. 56).

Ч. 1439. — Подяка за святочні і новорічні бажання.

В часі моєї відсутности в Перемишлі надіслали мені многі Всечесні Огці, Монастирі, Згромадження, Установи й поодинокі наші Громадяни письменні побажання з нагоди Різдва й Нового Року. Надто одержав я численні вияви співжалю по причині смерти мойого брата бл. п. Єромонаха о. Януарія Ч.С.В.В. на місіях в Арґентині.

Всіх що в тому часі якимнебудь способом виявили для мене зичливі почування, прохаю — тому що я не мав можливости задля многости наглих праць подякувати кожному з окрема — на цій дорозі приняти мою сердечну подяку враз зі запевненням про взаїмну память про них у моїх молитвах.

Нехай Господь за цю добру память усіх винагородить й усім нехай пішле через мою руку обильне благословення.

Перемишль дня 11. березня 1937. р.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 1437. — Коли можна відноситися до Еп. Ординаріяту о поладнання урядової справи.

Деканальні і Парохіяльні Уряди відносяться нераз до Еп. Ординаріяту з проханням поладнати якусь справу або поробити заходи у вищих інстанціях світських влад передчасно, не вичерпавши всіх засобів, що лежать в обсягу їх урядування. Очивидна річ, що Еп. Ординаріят мусить таку недокінчену і недозрілу до урядового залагодження для нього справу завертати назад в ціли її доповнення. Така канцелярщина завдає Еп. Ординаріятові чимало труду без потреби і що гірше нераз опізнює залагодження пильної справи.

Щоби цего на будуче оминути, поручається Деканальним Урядам предкладати Еп. Ординаріятові до залагодження справи від поодиноких священиків щойно тоді, коли інтересовані священики зробили все, що до них належить і вичерпали всі дороги, якими в простіший і лекший спосіб можна осягнути бажану розвязку.

Ч. 1438. — Всі письма до Еп. Консисторії належить надсилати за посередництвом Деканальних Урядів.

Пригадується Всеч. Отцям Парохам, Завідателям і Самост. Сотрудникам, що всякі письма в урядових справах, як звіти, жалоби, донесення чи прохання (за виїмком подружих справ) звернені до Еп. Консисторії треба пересилати за посередництвом власного Деканального Уряду. Задержання цеї службової дороги є потрібне тому, що О.О. Декани повинні знати про те, що діється в їхнім деканаті, мусять в більшости випадків заняти становиско до порушеної в письмі справи і зазначити це при висилці дотичного письма до Еп. Консисторії.

Тільки у виїмкових случаях, як коли справа вимагає негайного полагодження, можуть Парохіяльні Уряди висилати письма безпосередно до Еп. Консисторії з поминенням Деканального Уряду.

Повисше не пересуджує справи безпосередної кореспонденції з Епископом Ординарієм.

Ч. 1478. — Поручення ювілейного альманаху перемиських богословів.

Заходом Научного Товариства богословів гр.-кат. Духовної Семинарії в Перемишлі появилася книжка п. з. „Альманах українських богословів", яка містить в собі кільканацять цікавих статей теперішних і давніших богословів і кількадесять клішів, що ілюструють теперішнє й минуле перемиської Дух. Семинарії. Книжка видана на гарнім ілюстраційнім папері, числить 270 сторін друку і коштує 4·50 зол. враз з почтовою пересилкою.

Це цінне видання поручається зглядам Всеч. Духовенства.

Книжка буде розіслана священикам нашої Епархії в найблищих днях, а належність в квоті 4·50 зол. буде стягнена з дотації за місяць травень ц. р. Хто з Всеч. Отців не бажає цеї книжки і відішле її назад без ушкодження, тому належности не стягнеться.

Богослови нашої Дух. Семннарії, які вложили в це видання чимало праці, прохають Всеч. Отців приняти цю книжку як цінну память для кожного священика Епархії.

ХРОНІКА.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 1011. о. Корлятович Іван — Кульчичі.

Завідательства одержали:

Ч. 1011. о. Кузьмінський Дмитро — Кавсько.

Від гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 15. березня 1937.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишли.

II. ЧАСТЬ.

о. П. Г.

Як приготовляти проповідь?

(дальше).

Коли душпастир має стислий обовязок голосити слово Боже, то його проповідь повинна бути добре приготована. Цего домагається сама повага учительського уряду Церкви, в котрої імени він виступає на проповідальниці. Проповідь це святе дійство, а святі дійства належить трактувати з більшою повагою і точністю як найважніші світові справи. Напевно не трактувавби його поважно священик, який проповідавби без попередного приготування. Нема сумніву, що совість такого священика булаби обтяжена тяжкою провиною окремо за кожний случай занедбання, бо тут мається до діла зі занедбанням важного обовязку.

Тягар цього занедбання збільшує непомірна шкода, що її поносять душі, позбавлені з вини душпастиря належного духовного корму. Кілько їх через це остуджується в надприроднім життю, відтягається від св. Тайн, занедбує релігійні обовязки, кілько підпадає під погубний вплив ворожої Церкві й вірі агітації? Добре приготована проповідь дає священикові володіння над душами і приспорює йому любов і пошану серед вірних. Добрими проповідями можна упорядкувати навіть найбільше занедбану парохію, коли зла проповідь в короткому часі найкраще зорганізовану парохію зводить на ніщо. Для прикладу можуть нам послужити св. місії, що їх уладжують у нас о.о. Василіяни та Редемптористи. Кільканацять добре приготовлених місійних наук потрафить вляти в парохіян нового духа і змінити парохію не до пізнання. Неодна парохія цілими роками жиє тим духовним кормом, що його засіяли місіонарі на протязі одного тижня. Така є міць Божого слова.

Наші вірні радо горнуться до проповідальниці і зі святою пожадливістю приймають зерно вічних правд, що їх голосить священик. Добру проповідь згадують довго, коли

вже сам проповідник забув, про що говорив. Десятки кільометрів спішать на відпусти, щоби послухати духовної науки. Того шляхотного голоду на Боже Слово у наших вірних завидують нам священики інших католицьких народів. І слушно. Бо наші вірні становлять такий ідеальний матеріял, що ми священики самими тільки проповідями можемо зробити більше як де іноді при помочі катол. орґанізацій, рефератів, бібліотек тощо. Одначе наша проповідь мусить бути добра. Не значить це, що вона мусить бути мистецька, що тільки красомовний бесідник може голосити добрі проповіди! *Добру проповідь може дати парохіянам кожний священик-душпастир, якщо до неї заздалегідь відповідно приготується.*

Підготовча праця.

В році 1926. помер єзуїт, о. Клим Лєнарц, редактор німецького проповідничого журналу „Chrysologus“. Довгі роки викладав він в Чині реторику й гомілєтику і часто голосив проповіди в церкві. Працював з чималим успіхом у великих містах, куди його радо прошено на реколєкції. Католицькі німці вважають його мистцем божого слова у 20. столітті. Його проповіди ціхує ясний і живий спосіб представлення річи та безпосередність у схоплюванні практичного моменту. Ходило йому про те, щоби слухач виніс щось зі собою з церкви, щоби в його серці записалася сильними буквами якась практична постанова. Без практичної користи проповідь не представляє на його думку ніякої вартости. З практичних вказівок цего визначного проповідника користаємо при опрацюванні нашої теми.

Священик, що береться за пригогування проповіди, мусить собі наперід відповісти на питання: Що хочу через проповідь осягнути? Значить треба поставити собі ясно перед очі ціль проповіди і тій цілі підпорядкувати все інше. Вслід за тим треба зробити коротку диспозицію проповіди.

1. Не трать за богато часу на вибір теми!

Не легка це річ у практиці вибрати тему проповіди. Нераз маємо найкращу волю вже завчасу приготовити проповідь на найблищу неділю і починаємо шукати за

відповідною темою. Переглядаємо старі підручники до проповідей, карткуємо новіші й усе надармо. Одні ми вичерпали, а другі нам просто не підходять. В той спосіб тратимо дорогий час тижня і щойно в останній хвилі в суботу або в неділю рано рішаємося з конечности на першу ліпшу тему. Розуміється, що проповідь не вийде так як повиннаби випасти, і якби випала, якщоб ми тусаму тему були вибрали два-три дні наперід і відповідно приготовили. Одначе блуд уже не дасться направити, а вірні мусять задовольнитися і тим душевним кормом, що ми його прихапцем для них зготовили. Лишається нам хиба одно: просити Бога, щоби вони той сирий корм стравили і щоби він їм вийшов на здоровля. О. Ленарц радить проповідникови, щоби намітив собі цикль проповідей на якийсь довший протяг часу напр. на великий піст, на воскресний час, на місяць травень, червень і т. д. Циклічні проповіди поручають загально усі визначні проповідники. Такий цикль проповідей позволить нам вичерпати основно якусь ширшу тему напр. усі правди віри, св. Тайни, Божі заповіди і др. Якщо ми раз рішилися виголосити кільканацять проповідей на точно означену тему, то це не значить, що ми не можемо того циклю перервати. Нераз прийде зарядження з гори сказати проповідь на іншу тему або відчитати пастирський лист Єпископа, іншим разом якась надзвичайна подія в парохії приневолить нас хвилево відступити від обраної теми. Того роду ухили не наносять ніякої шкоди цілости, навпаки вони часами є потрібні і вельми корисні для слухачів, бо така перерва позбавляє циклічні проповіди шкідливої одноманітности, а новій „наглій" темі додає більше поваги. З повищого практичний висновок такий: *проповідник повинен заздалегідь намітити собі теми до цілого циклю проповідей.* Цю засаду можна уважати малощо не за обовязкову для всіх самостійних душпастирів та для катихитів.

Якщо розходиться про намічення окремої теми і визначення диспозиції, то до цього найкраще надається неділя або свято. Мабуть кожний священик має цей досвід, що в неділю після богослуження він найкраще розположений до такої праці. В неділю у святочнім богослужбовім настрою відчуваємо найкраще хиби проповіди, що ми її перед хвилею виголосили. Тоді саме родяться нові думки

і ціле богацтво ідей, з яких можнаби не одну а кілька гарних змістових наук створити за одним разом. Але треба ці думки зразу переляти на папір, бо думка зі скорістю радієвої филі приходить і з такою самою хижістю тікає.

При цій точці насувається одна важна осторога головно на адресу мододих проповідників, яким імпонує все нове і оригінальне. Стережіться, молоді Отці, оригінальних тем і вишуканої форми у проповідуванні Божого слова! Один досвідний місіонар назвав таку погоню за новістю „пігочою недугою" молодих проповідників, яку треба чимскорше лікувати, бо вона спинює нормальний розвій проповідничого таланту. Не шукай на проповідальниці нічого дочасного, не шукай слави бесідника, бо її ніколи тут не найдеш. Шукай одиноко Божої слави, а тоді станеш найкращим проповідником. (д. б.)